

Roberto Goyeneche

In de rubriek Prachtig! probeert Gerard van Duinen uit te leggen waarom hij een bepaalde opname zo geweldig vindt.

Zoek de opname op www.lacadena.nl/prachtig en luister mee terwijl je leest...

DOOR GERARD VAN DUINEN

Titel: Lejos de Buenos Aires

Muziek: Alberto Suárez Villanueva

Tekst: Oscar Rubens

Opname Roberto Goyeneche met het orkest van Atilio

- 00:00 Dáárom is Roberto Goyeneche mijn tangozanggod. Oke, het orkest speelt easy-listening, het is immers 1973 en niemand is nog geïnteresseerd in tango... maar als Goyeneche inzet, hoor ik alleen hem nog maar.
- 00:09 In één zin buigt Goyeneche zijn stem van zijn sonore, zwaar gezongen bariton naar een quasi-achtelozе spraakzang. Om de opsomming *viejo, triste y sin valor* de benodigde nadruk te geven steelt hij een klein beetje tijd. In de tweede zin ratelt hij – volkomen verstaanbaar – twee keer flink door, om de derde regel weer op tijd te kunnen beginnen. Ongelooflijk zoals hij deze hoeveelheid tekst weet te verstouwen en tegelijkertijd de betekenis van ieder woord onderstreept.
- 00:27 Proef ik daar nu een vleugje ironie? De tekst is drakerig dramatisch, maar toch weet Goyeneche een overtuigende snikpauze in *ni le im---porta mi dolor* te leggen. Zijn handelsmerk: knallende klinkers die met alle regels van de zangkunst spotten. Hoor hoe hij in de een na laatste regel een enorme sprint neemt, zodat hij het couplet met zorg kan afronden.
- 00:44 En nu: stilte. Het orkest zwijgt bij het inzetten van het bruggetje naar het refrein. In plaats van de gespierde bandoneonakkoorden die ik zou verwachten, zingt een eenzame viool alsof deze in een fout restaurant aan je tafeltje staat. Goyeneche laat zich nauwelijks remmen, en vertelt hoe hij onverwacht geraakt wordt door de klanken van een tango van Carlos Gardel.
- 01:02 En zijn bewogen verleden trekt in een flits aan hem voorbij. Hoor het gemak waarmee hij het refrein brengt. Het klinkt zo natuurlijk, zo overtuigend, alsof hij het ter plekke bedenkt. Maar probeer die zes regels maar eens mee te zingen, tien keer, twintig keer. Elke keer zul je er naast zitten, en elke keer hoor je weer nieuwe subtiele wendingen.
- 01:27 Geen instrumentaal deel, geen solo's. Bijna voordat het refrein is afgelopen, zingt hij door. Het orkest herhaalt letterlijk de begeleiding van het eerste couplet, maar dat valt nauwelijks op. Want Goyeneche pakt de sfeer van de tekst, melancholischer dan het eerste couplet. Vergelijk ze en je hoort hoe hij denkt: 'de tekst boven alles. Het verhaal boven alles'.
- 02:02 Heeft u de tango inmiddels herkend? U heeft er al vijftig keer op gedanst, op de opname van Miguel Caló en zanger Raul Beron. Maar hier is al het hakkerige uit de melodie gehaald, en is het stuk onvergelykbaar soepel geworden. Hoor hoe Goyeneche *que lo cantaba Carlos Gardel* nu nóg later inzet, en toch in alle rust het bruggetje afsluit.
- 02:21 Het laatste refrein. Hij zingt het iets ingehoudener, iets intiemer, om aan het eind nog meer te kunnen uitpakken. 'Mijn oude moedertje, mijn meisje dat ik verlaten heb', zingt hij, heerlijk *over the top*, bijna kermend. En dan de onontkoombare afsluiting, groots, dramatisch en smekend: *Mi Buenos Aires, quiero volver!* ■